

сыниѣтъ. И особенно днесъ вече съмь рѣшена и да ви открийнъ нѣщо което важно ще да ви заинтересува като баща що сте. — Какво е то? — Знаете ли че тука иде три пѣтя въ недѣлѣтъ учительъ на фортопѣяното, Яцинтъ Филиво. — Като му плащамъ, разумѣва ся че ще да го найнъ. — Като го знаешъ, знай сега какво прави и дъщеря ти, и съ тѣзи думы, извади изъ джобѣтъ си едно писмо писано на книгѣ съ позлатены краища, и което мирисаше на хубаво, та го подаде на г. Хрисодактила.

Той взе писмото и прочете на бързо слѣдующето.

*Яцинте!*

«Ты си цвѣтъ благовоненъ, какъвто е цвѣтътъ на който името носишь. Обычамъ ти и любѣтъ. Гогова съмь да жертвувамъ всичко за тебе. Ты си сладостный центръ на балнваніята ми. Ты си постоянната грѣжа на деньтъ ми. Когато свѣтъ при тебе подъ сладостныѣ брацанія на фортопѣяното, чини ми ся че ся намѣрвамъ въ нѣкой уединенъ кѣтъ на рай. Но да ли осѣщашъ и ты същитъ чувства за мене? Позволи ми да ся сумнявамъ. Три нощи има не съмь спала.... Да вѣрвамъ ли че чиститъ ми чувства не ти привличать толкозь колкото онази.... която нѣма сърдце. Увы! нямамъ доказательства. Но тогази убій ми подобръ, Яцинте! Не! не можъ да прѣтърпѣ такъвъзъ единъ злочестинѣ. Или мя остави спокойна да ся стоѣ въ споменѣтъ на малкото прѣкрасны часове които съмь прѣминѣла при тебе безъ да съмь горѣла подъ онова ужасно чувство което ся казва ревность. Кадърна съмь да прѣдприѣмѣ всичко, на всичко да ся наемаъ, противу оногось който бы дързнулъ да влѣзе между тебе и мене. А\* ще ти дале днесъ писмото. Нямамъ ни силѣ ни смѣлость да тя видѣ, прѣди да ми рѣшишь недоумѣнieto и съ единъ редъ писамце, съ единъ думѣ да мя извадишь отъ болѣзненното ми положеніе.

Страстно тебе любящата

*Ерминія.*